

Kriminální

nastole

Příběhy
o vině,
trestu
a druhých
šancích

Gabriela Slováková

Kriminálnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Gabriela Slováková
Kriminálnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kriminální

nastole

**Příběhy
o vině,
trestu
a druhých
šancích**

Gabriela Slováková

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

Úvodní slovo	6
Slovníček pojmů, zkratk, organizací a termínů	8
Nikdo nic nevěděl	17
A od té doby sedím	55
Chtěla jsem, aby bylo všechno nádherné	67
Ten okamžik si nevybavuju	77
Jako blesk z čistého nebe	89
Jela jsem dál jako buldozer	113
Mohla jsem bejt mámou	127
Já už se dívala na svět skrz láhev	141
Jsem vůbec pro někoho důležitá?	149
Cítila jsem, že už je čas	173
Lipo se ptá Gabriely Slovákové	181
Poděkování	220

Úvodní slovo

Tato kniha vznikala dlouho. Možná až příliš dlouho. Nosila jsem ji v sobě jako tíhu, která se nedá odložit, dokud ji nevyslovíte nahlas. Je o ženách, které jsem potkávala každý den za zdmi věznice ve Světlé nad Sázavou. O ženách, které selhaly – někdy strašně moc, jindy méně –, přesto v nich zůstalo něco křehkého. Moc bych si přála, aby to z knihy bylo cítit.

Když jsem procházela chodbami věznice, slyšela jsem jejich příběhy. Ne ty, které se píšou do spisů, ale ty skutečné. Ty, které bolí. Ty, které vysvětlují, proč se člověk ocitne na dně, i když se celý život snažil udržet nad hladinou. A čím víc jsem je poslouchala, tím víc jsem cítila, že mlčet by bylo zbabělé.

Tyto ženy nesou kůži na trh. Otevírají své rány, své strachy, svá selhání. A já jsem se rozhodla otevřít je s nimi. Protože když se podíváte na jejich životy v souvislostech, zjistíte, že nic není tak jednoduché, jak se zdá zvenčí. Že za každým trestným činem stojí člověk – často zraněný, často ztracený, ale pořád člověk.

Celý svůj profesní život jsem zasvětila práci s lidmi, kteří překročili zákon. A přesto jsem nikdy nepřestala věřit, že druhá šance má smysl. Možná i třetí a čtvrtá. Proto vznikl projekt Yellow Ribbon. Proto s nimi už jedenáct let běhám po městech a věznicích v tričku se žlutou stužkou, bok po boku, aby bylo jasné, že rozdíl mezi námi není tak propastný, jak si společnost myslí. Že když smažeme stigma, může se změnit úplně všechno – jejich životy i naše bezpečí.

Tato kniha je výsledkem let pochybností, odvahy, podpory a nečekaných setkání. Bez žen, které se rozhodly znovu promluvit, by nikdy nevznikla. A já doufám, že když ji otevřete, ucítíte to, co jsem cítila já: že za každým příběhem je naděje. A že i když tyto ženy udělaly chyby, jsou to pořád hodné holky, které si zaslouží, aby se jim v životě dařilo. Moc jim to přeji.

slovníček pojmů, zkratek, organizací a termínů

Pojem

Vysvětlení

A-GIGA, s. r. o.

Firma specializovaná na telemarketing. Call centra provozuje mimo jiné i ve výkonu trestu a odsouzené zaměstnává i po propuštění v civilních call centrech.

Doléčovák

Doléčovací program – následná péče pro osoby se závislostí, podpora při návratu do běžného života.

Dům na půli cesty

Sociální služba, která poskytuje podporu mladým lidem ve věku 18–26 let, kteří se ocitli v obtížné životní situaci a potřebují pomoc při přechodu k samostatnému životu.

Katrband

Vězeňská hudební skupina Věznice Světlá nad Sázavou, složená z odsouzených i zaměstnanců. Vystupovala např. během komponovaného programu či na akcích pořádaných věznicí.

Kázeňák, KT

Kázeňský trest – ukládá se za porušování režimu věznice, nedodržování řádu. Může to být důtka nebo umístění na uzavřeném oddělení OVKT. Pokud má odsouzená kázeňské tresty, zhoršuje se jí stupeň vnitřní diferenciací (PSVD), je omezena na výhodách a výrazně se snižuje šance na podmíněné propuštění.

Kompoňák

Komponovaný program – program prevence kriminality. Odsouzené za doprovodu týmu zaměstnanců věznice jezdí po školách, besedují, sdílejí své příběhy, které je přivedly do výkonu trestu. Jedna z nejúčinnějších forem prevence kriminality.

Křehká šance

Projekt Probační a mediační služby, který zaváděl Komise pro podmíněné propuštění, jež pomáhaly soudu vytvořit maximum podkladů pro rozhodnutí zejména ve věcech závažné trestné činnosti včetně pohledu oběti či jejího zástupce. Byl doplněn o intenzivní práci s odsouzenými před koncem trestu a program VIT.

Pojem

Vysvětlení

LIGHTHOUSE spolek	Nezisková organizace zaměřená na pomoc osobám ve výkonu trestu a při návratu do běžného života, zejména v oblasti dluhů.
Lion	Areál společnosti Lion Products, s. r. o. (balírna sušenek a belgických pralinek), ve Světlé nad Sázavou; výrobní hala byla v době svého fungování (provoz ukončen 2021) přímo propojena s věznicí.
Mediace	V trestním řízení je to dobrovolné setkání oběti a pachatele za přítomnosti mediátora (pracovníka Probační a mediační služby), jehož cílem je řešit následky trestného činu v nejlepším zájmu oběti a všech osob dotčených trestnou činností.
Mezinárodní vězeňské společenství, z. s.	Křesťanská nezisková organizace pomáhající odsouzeným i jejich rodinám, zaměřená zejména na děti, které mají rodiče ve vězení.
OSPOD	Orgán sociálně-právní ochrany dětí – státní instituce při obecních a krajských úřadech, která chrání děti v situacích, kdy je ohrožena jejich péče nebo bezpečí, pomáhá rodinám a v krajních případech může navrhnout i odebrání dítěte z rodiny.
OVKT, díra, samotka, trestňák	Oddělení výkonu kázeňských trestů pro ženy, které spáchaly ve vězení kázeňský přestupek.
Piškotová láska	Piškoty se říká husté mříži v oknech cely a zábranám kolem ní, které zamezují pronikání nepovolených předmětů. Odsouzené ženy a muži se ve věznici nepotkají, jsou ubytováni odděleně a jediný kontakt je přes okna mříží, proto piškotová láska.
PP, pépéčko, půlka	Možnost požádat soud o podmíněné propuštění z výkonu trestu, pokud odsouzená splní zákonné podmínky a soud dospěje k závěru, že na svobodě povede řádný život.

Pojem

Vysvětlení

Právoplat	Pravomocný rozsudek, odsouzení do výkonu trestu.
Provozky	Výuční obor, kurz provozní služby. Věznice má vlastní školu, kde se mohou odsouzení vzdělávat.
Příbyl, příbylový pokoj	Ubytování pro ženy, které jsou nově umístěny do věznice.
Přílepy	Ženská věznice ve Velkých Přílepech u Prahy.
PSVD (jednička, dvojka, trojka)	Prostupná skupina vnitřní diferenciaci, interní systém hodnocení plnění programu zacházení. Jednička znamená, že odsouzená plní v plném rozsahu, trojka naopak, že program neplní.
Renadi	Nezisková společnost poskytující lidem a jejich blízkým odbornou psychosociální pomoc a podporu pro změnu životní situace související s užíváním legálně dostupných návykových látek či návykového chování.
Romodrom, o. p. s.	Nezisková organizace, která pomáhá odsouzeným před, během i po výkonu trestu s návratem do běžného života.
RUBIKON Centrum, z. ú.	Nezisková organizace pomáhající lidem, kteří chtějí překročit svou trestní minulost. Podporuje je v získání a udržení práce a bydlení, v řešení dluhů, v přijetí odpovědnosti za sebe a své činy i vůči rodině a okolí, obětem i společnosti. Lidé z Rubikonu byli prvními podporovateli projektu a členy původní zakládající platformy Žlutá stužka.
SANANIM, z. ú.	Nezisková organizace, která působí v oblasti drogových závislostí. Lidem ohroženým drogami a jejich blízkým poskytuje pomoc v síti programů a služeb, které tvoří komplexní systém prevence, péče, léčby a resocializace.
Sčíták	Pravidelně prováděná početní prověrka stavu odsouzených ve věznici.

Pojem

Vysvětlení

Společnost Podané
ruce, o. p. s.

Nezisková organizace poskytující služby v oblastech prevence a léčby návykového chování, duševního zdraví, programů pro děti a mládež, programů postpenitenciární péče, ochrany veřejného zdraví, programů na podporu a rozvoj etnických skupin. Tvoří komplexní systém prevence, péče, léčby a resocializace včetně doléčovacích center.

Světlá šance

Projekt neziskové organizace VOLONTÉ CZECH, který se realizoval ve věznici. Pomáhal ženám s resocializací, zaměstnáním, kvalifikací, profesními kurzy. Zaměřoval se na dluhové poradenství, pomoc s oddlužením.

Šance P.R.O.

Nezisková organizace, jejímž cílem je poskytnout šanci pro integraci znevýhodněných osob do společnosti a na trh práce.

Vétéčko

Používá se jako označení pro osobu, která je poněkolkáté ve výkonu trestu.

VIT, véitéčko, vitko
(Victim Impact
Training, česky
Vnímám I Tebe)

Standardizovaný restorativní program pro odsouzené s cílem pochopit dopady jejich činu na oběti a další osoby, které byly trestnou činností dotčeny.

VOLONTÉ CZECH,
o. p. s.

Nezisková organizace pomáhající odsouzeným s resocializací, zaměstnáním, kvalifikací, profesními kurzy a zejména s dluhovým poradenstvím. Snaží se redukovat dopady trestných činů a snižovat míru kriminální recidivy.

Vysoký, střední, nízký
stupeň zabezpečení

Systém vnější diferenciacie, podle něhož jsou odsouzené umísťovány do typu věznice podle závažnosti trestné činnosti, délky trestu, míry recidivy apod. Existují i věznice se zvýšenou ostrahou pro nejzávažnější trestné činy.

Pojem

Vysvětlení

Toxička, jéčko

Bezdrogová zóna se speciálním terapeutickým programem pro odsouzené, které chtějí aktivně řešit svou závislost. Ve Světlé nad Sázavou to byla budova s označením písmenem J.

ZZZ, 3Z, tři zetka

Standardizovaný program pro odsouzené (Zastav se, zamysli se, změň se).

**Jména žen dotazovaných v knize
byla změněna, fotografie jsou až
na výjimky na str. 172, 180 a 213
ilustrační.**

Žlutá stužka / Yellow Ribbon / Yellow Ribbon Run

Žlutá stužka díky projektu Yellow Ribbon Run otevírá diskuzi o vězeňství a boří předsudky vůči lidem po výkonu trestu. Jejím cílem je motivovat společnost k tomu, aby těmto lidem dala druhou šanci a podpořila jejich návrat do běžného života. A také prostřednictvím běžeckého sportu popularizovat opomíjené téma integrace osob s trestní minulostí.

Myšlenka Yellow Ribbon Run je jasná: ukažme, že umíme dát lidem po výkonu trestu šanci na práci, bydlení a obnovení a posílení vztahů, aby měli možnost vrátit se do plnohodnotného života a žít beztrestně.

Yellow Ribbon Run se v České republice koná od roku 2016 pod záštitou organizace Žlutá stužka, jejíž ředitelka Gabriela Slováková dovezla inspiraci pro tento projekt ze Singapuru. Před vznikem samostatného spolku Žlutá stužka, z. s. (2023), realizovala Gabriela projekt v platformě vězeňské služby, probační služby a organizace Rubikon.

V roce 2025 oslavil Yellow Ribbon Run v České republice desáté výročí. Komunita okolo něj stále roste. V posledním ročníku se do něj zaregistrovalo téměř 1 200 lidí.

Probační a mediační služba (PMS)

Státní instituce podřízená Ministerstvu spravedlnosti ČR, která usiluje o zprostředkování účinného a společensky prospěšného řešení konfliktů spojených s trestnou činností. Současně organizuje a zajišťuje efektivní a důstojný výkon alternativních trestů a opatření s důrazem na zájmy poškozených. Specializuje se na prevenci kriminality, práci s pachateli na svobodě i na podporu obětí trestných činů. Jejím cílem je snižovat riziko recidivy a pomáhat lidem nalézt konstruktivní řešení konfliktů, často prostřednictvím mediace, tedy dialogu mezi pachatelem a obětí, s cílem napravit vzniklou škodu a obnovit narušené vztahy.

Ve všech oblastech své činnosti spolupracuje s místními samosprávami, sociálními službami, školami i neziskovými organizacemi, čímž vytváří širší síť podpory a prevence.

Veškerou činnost Probační a mediační služby lze shrnout pod pojmem restorativní justice – justice, která napravuje následky a zajímá se o potřeby obětí i pachatelů.

Od dubna 2025 řídí tuto organizaci autorka knihy Gabriela Slováková, která svým vedením podporuje inovativní přístupy v práci s mladistvými, oběťmi trestných činů a v prevenci kriminality.

Nikdo nic nevědě

Zina

1. rozhovor

Věznice Světlá nad Sázavou, 2019

Rozhovorem se Zinou se otevírá nejen první kapitola knihy, ale i svět ženy, která dlouho žila v sevření tajemství. Mluví upřímně, bez příkras a její výpověď odhaluje, jak snadno se může hranice mezi běžným životem a pádem do propasti nečekaně rozmazat. Zina byla naivní, nechovala se zodpovědně, problémy ignorovala a tak jako mnoho dalších nedomýšlela důsledky svého jednání. Trestnou činnost páchala ani ne tak kvůli svému prospěchu, ale aby zabezpečila chod domácnosti a hlavně děti. Takových žen je ve výkonu trestu více.

Každá z vás, které jste souhlasily vést se mnou rozhovor do knihy, mi řekla svůj osobní příběh. Moc si vážím té důvěry. Můžete mi o sobě něco říct?

Dětství jsem měla bezproblémové. Byli jsme čtyři sourozenci, máma pracovala jenom brigádně, táta dělal na šachtě, takže rodinu zabezpečoval on. Žili jsme v takové té klasické rodině, kdy máma byla většinou doma a starala se o nás tak, jak měla. Žádné problémy v dětství nebyly.

Ve třinácti letech mi umřel děda. To pro mě byla hodně zásadní situace, protože na dědovi jsem byla závislá. Chodila jsem tam na víkendy, na prázdniny. U rodičů jsem strávila týden a o víkendu vždycky hurá, jdeme k babičce a dědovi. Víc jsem ale tíhla k dědovi.

Do té doby jsem byla ve škole průměrná, ale děda se mnou chodil vždycky kolem jedné školy, která se stavěla, chtěl, abych do ní šla. Když umřel, tak pro mě to byl impuls, že do té školy musím, že jsem mu to slíbila. I když paní učitelky říkaly, že na to nemám, tak jsem se dostala na obchodní akademii, odmaturovala, všechno bylo v pořádku. Do té doby jsem dělala karate, na obchodce pak i volejbal, hrála jsem i s personálem školy a zůstávala pořád v kontaktu s absolventy.

Po maturitě jsem šla na vysokou školu. A pak jsem se zamilovala. Tady nastal radikální zlom, protože jsem se zamilovala do chlapa, který bydlel šedesát kilometrů od nás. Do té doby jsem žila doma, žádné diskotéky nebo tak, pro mě byla prioritní škola, nic jiného mě nezajímalo, maximálně ten volejbal. Jenže když jsem se zamilovala, oznámila jsem rodičům, že o víkendech chci jezdit za ním. Máma mi říkala, že se řítím do průšvihů, že se jí ta rodina nelíbí, protože je znala a věděla.

Rozhádala jsem se s ní i s rodinou. Jak jsem do té doby nikam nechodila, tak jsem si tam po prvním plese připadala volná, že nemusím domů o půlnoci a zkrátka dodržovat pravidla, který platily doma. No a hned jsem samozřejmě otěhotněla.

Tomu říkám smůla. Tedy děti jsou samozřejmě štěstí, ale...

Přišla jsem domů s tím, že jsem těhotná, byla jsem šťastná. S partnerem jsem to probírala a on tvrdil, že to dítě chce. Problém byl v tom, že on žil do té doby u mámy, já taky, a když jsem to řekla našim, tak mi řekli – zůstaň tady, doděláš školu, my ti s miminkem pomůžeme. No...

Co jste studovala?

Slezskou univerzitu, ekonomku, hospodářskou politiku a správu. Chtěla jsem jít na pajdák, to byl můj sen, ale naši na to neměli, tehdy byl ten obor snad jen v Ústí, pak v Ostravě. Tak jsem skončila na té Slezské, bylo to nejbližší. Škola mě bavila, jenže po tom zamilování jsem na nepovinné přednášky přestala chodit, i když jsem doma říkala, že tam chodím. Já se prostě v tu chvíli cítila strašně volná.

Partner ale začal mít nároky – že nemá na telefon, že mi nemůže zavolat, že nemá zaplacený paušál (tehdy ty paušály dosahovaly šílených částek, třeba pět tisíc faktury). A já ani nevím proč, ale vzala jsem si studentský kontokorent. Aniž bych si uvědomila, co dělám, předložila jsem studentský průkaz, na místě dostala deset tisíc a šla mu zaplatit paušál. To byl můj první zásek.

Když mi tehdy máma řekla, že s dítětem můžu zůstat doma, abych si školu dodělala, tak jsem to nepřijala, ze vzdoru. Takže jsem nám sehnala podnájem v jiném městě. Nechtěla jsem zůstat doma, kde by mě měli pod dohledem. Všechno jsem zařídila, příteli to oznámila. On na to nedal ani korunu, přestěhoval se do hotového. Babička a teta mi půjčily a celý byt jsme kompletně předělali a s majitelkou se domluvili, že budeme platit nižší nájem.

Po roce majitelka přišla, že byt potřebuje, což pro nás byla rána. Neměli jsme peníze, v tu dobu už manžel žil stylem, že já byla doma s dítětem a on chodil s kamarády na pivo apod. Jeho kamarádi děti ještě neměli, tak aby z té party nevypadl. Na sebe jsem se vůbec nedívala. Takže jsem i sháněla peníze, aby měl na to pivo.

Než se malá narodila, dělala jsem vysokou a příjem jsem neměla. Chtěla jsem pro ni postýlku. Objednala jsem ji na

Mimibazaru, paní si nechala poslat peníze, ale poštlku neposlala. Byla jsem zlá, ale jak jsem si nevěděla rady, tak jsem udělala to samé.

Takže jsem takovým stylem začala prodávat hračky. Vždycky jsem prostě něco prodala, přišly mi peníze... jenže já pak už neměla na to odeslání té hračky... Já jsem je chtěla poslat, ale už jsem neměla ani na poštovné. S těma nakupujícíma maminkama byl samozřejmě problém. I když jsem z nich vytáhla, já nevím, dejme tomu třeba jen stovky. Spojily se, podaly na mě trestní oznámení. Takže to byl jeden podvod.

Do toho manžel přišel o práci, přišla hospodářská krize v roce 2008 a začaly mu chodit exekuce. Já čekala druhé dítě a šla jsem za tchyní, že muž má exekuci z platu. Ona přišla s tím, že nám může dát půjčku v Providentu, protože prostě Provident dává hned. Já jsem tam chvíli pracovala při škole, abych si něco přivydělala, takže mně peníze nechyběly. Tchyně nám tedy dala půjčku a v těch úrocích nás ještě víc potopila, místo aby nám pomohla.

Mým rodičům jsem nic nemohla říct, protože moje máma s tátou žili bez půjček. Máma nás vždycky učila, že dluh jí z jednoho talíře s náma. Že půjčka není dobré řešení, že se radši uskromníme. Takže mně bylo trapný to přiznat mámě, protože jsem se bála, že mě odsoudí.

Tchyně přišla s tím, že by měla být svatba, když čekáme druhé dítě, že už to poslouchá po vesnici. Takže jsem si ho vzala, ale už předtím jsme měli nějaké hádky. Jenže asi čtrnáct dní po svatbě začaly chodit exekuční příkazy i na moje jméno. Vůbec jsem netušila, o co jde. Když jsem se zeptala exekutora, tak mi řekl jenom, že jsem si vzala toho a toho pána a ten má exekuci a že v okamžiku manželství prostě... Neměli jsme žádnou předmanželskou smlouvu.

Na školu jsem se vykašlala úplně, to už nešlo s druhým bříškem. Žili jsme od výplaty k výplatě, já jsem prodávala ty hračky, manžel pořád, že nemá peníze, že je teďka bez výplaty, a začal hrát automaty. Nemůžu říct, že by nás neměl rád, ale doma potřeboval mít lahváče a cigarety, to bylo hlavní. Jeho nezajímalo, že nemáme na plínky. A já se snažila, aby když on přišel, měl v lednici lahváče,

na stole cigarety. Když to nebylo, tak byl prostě cirkus, pohádali jsme se. Já jsem to nezvládala, ale nemohla jsem to nikomu přiznat.

Takže když k nám přijela na návštěvu máma, tak jsem dělala, že mezi náma všechno klape, budeme mít druhou holčičku, jsem šťastná. Jenže v okamžiku, kdy se zavřely dveře, tak to tak vůbec nebylo.

Pak jsem otěhotněla potřetí. To jsem zjistila až po dvacátém týdnu těhotenství. Já v těch stresech vůbec nevnímala, že jsem nedostala menzes. Byla jsem zoufalá, nevěděla co, tak jsem našim teda řekla, že on přišel o práci, že máme nějaké problémy, ale nepřiznala jsem ty exekutory a všechno. Naši řekli, že nám pomůžou, ale pod podmínkou, že se přestěhujeme zpátky do města, kde žili oni.

Máma mi tam domluvila pro holky školku. I když mladší měla teprve necelé dva roky, tak mohla jít, abych neměla takový záprah. Chlapovi sehnal táta práci, že bude rozvážet pečivo. Takže šel. No, tvrdil mi, že tam vydělává, každý den měl mít na ruku pětistovku, jenže on šel rovnou do hospody a pak mi donesl třeba stovku. A z toho jsem měla nakoupit dětem sunar, jídlo...

Pak jsem se dozvěděla, že v té hospodě prodával dokonce mazance – to pečivo dostával zadarmo pro naši rodinu z té firmy a on to tam prodával za pivo. Prostě to už u nás bylo fakt šílený. Já jsem pak porodila synka a už jsem si řekla, že to takhle dál nepůjde. Jenže pořád jsem viděla, že s ním mám tři děti, nechtěla jsem tu situaci hrotit.

Po bytě se mi procházeli exekutoři... Přišel, polepil nám i dětskou postýlku, protože jsem měla cestovní... Exekutor řekl – proč máte cestovní postýlku, když máte jenom dvě děti. Vůbec to neřešil. Byla jsem pořád ve stresu, permanentně. Děti – syn měl teprve půl roku a mladší dcera přes rok – to naštěstí nevnímaly. Ale nejstarší už měla dva a půl roku a ta to prožívala, už to na ní šlo znát. Měla strach, když táta přišel domů, věděla, že on neřve na ni, ale na mě, ale samozřejmě to všechno vnímala.

Potom přišel den, kdy jsem přišla s mámou z nákupu, otevřela jsem dveře a doma jsme měli jak vykradeno. Všechny šuplíky vyházené, všechno v bytě naházené na kupě, nevěděla jsem, co se děje. Volala jsem manželovi, co se stalo, a on mi na to řekl, že nás nevykradli, že jen hledal peníze. On přišel domů ožralý, začal kolem sebe kopat, že ví, že mám peníze... Já jsem měla v té době narozeniny a táta dělal ve Španělsku horníka, takže vždycky přijel a dal nám nějaké peníze, aby nám pomohl. Jenže teďka táta už věděl, takže vysloveně trval na tom, že mám něco koupit sobě nebo dětem, že neexistuje, abych ty peníze dala muži. Takže já jsem mu je nedala.

On ale věděl, že někde ty peníze budou, takže je začal hledat. Začal po mně házet skleničkami, já měla dceru na ruce... Vyvrcholilo to tím, že jsem vzala telefon do ruky a zavolala policii. V té chvíli mi střelil takovou, že ten telefon prostě odletěl. Ale sousedi asi taky volali policajty, protože ti byli za minutu u nás. Tím, že mu táta nedovolil mít v tom bytě trvalý pobyt, tak manžela vykážali. A já se sbalila s dětmi a šla ke kamarádovi.

A vyplnila jsem rozvodové papíry. V ten den jsem se rozhodla, že to byla poslední kapka, že se prostě nenechám mlátit, a už vůbec ne aby u toho byly děti. Takže jsem položila na stůl ty rozvodové papíry a šla s dětma zase zpátky k tomu kamarádovi. Mámě jsem samozřejmě ještě nic neřekla, takže nikdo nic nevěděl.

Když jsem pak přišla domů, manžel seděl u stolu, snažil se mě přemlouvat, že to nějak dáme dohromady, že přece máme tři děti. Já jsem mu řekla, že ne, že už prostě přes to nejede vlak a že má dvě hodiny na to, ať se odstěhuje, jinak že zavolám policajty. On se tedy vrátil ke své mámě, ta samozřejmě vůbec nevěděla, co se mezi náma děje. A hned potom na mě podali trestní oznámení za ty půjčky.

To byla ta původní půjčka?

Jo, my jsme je neplatili. Víím, že to bylo špatně, byl to můj závazek, měla jsem to řešit, ale neřešila. Takže jsem měla podvodné jednání, protože řekli, že ty půjčky jsem si obě vzala já bez toho, aby on tam byl přítomný. Jo, udělala jsem to a pak ani nešla k tomu soudu.

Když se podíváte na můj záznam v rejstříku, já tam mám dnešním dnem jedenáct odsouzení. Ale asi u pěti případů jsem vůbec nebyla přítomna. Když mi přišel rozsudek, já jsem ho roztrhala... nechtěla jsem si to připustit...

Takže jste dělala, jako že se nic neděje?

Jo, pro mě bylo v ten okamžik důležité, že jsem s dětma někde v bezpečí, a prostě jsem to vůbec neřešila. On mi pořád vyhrožoval, že mě nechá zavřít. Že kdo si mě vezme s třema parchantama, že bez něho budu brečet...

No jenže já jsem se dala dohromady s tím kamarádem. Nejstarší dcera měla tři roky a od toho napadení otcem začala mít averzi na muže. Začala mít strach, kdekoliv se objevil muž, tak se schovala, nedovolila ani, aby ji vezli v kočárku, aby se k ní přiblížili. I můj táta, její dědeček, když k ní přišel, tak se bála. Ale s tím mým kamarádem začala mluvit. Vzal nás na výlet do zoologické, ona se ho zničehonic chytla za ruku, začala s ním komunikovat a pro mě to bylo v tom okamžiku něco neuvěřitelného. Takový ukazatel, jo, to je ten správný, s ním ti třeba bude dobře. Jenže v té době jsem měla nástup na dvacet šest měsíců do vězení.

To bylo už za podvody s těmi půjčkami?

Jo, jo. Jenže já jsem si to prostě pořád neuvědomovala, to bylo i za ty hračky, souhrnný trest. Já jsem to nikomu neřekla. On to pořád nevěděl, kromě jedné kamarádky to nevěděl vůbec nikdo. Ani moji rodiče nevěděli, že jsem někde odsouzená, že jsem chodila k soudům, že mě vyšetřovali.

Že jste si brala ty půjčky, o tom vůbec nevěděli?

Ne. Nikdo to nevěděl. Rodiče věděli o jednom exekutorovi, když jsem mu potřebovala jednorázově zaplatit deset tisíc, to tehdy naši přišli a zaplatili. Mysleli, že to je všechno. Jenže to, že jsem dlužila dalších devadesát, to už jsem neřekla.

Měla jsem strach přiznat, že jsem v tom až po uši. Takže jsem zůstala úplně bez peněz, ten přítel si mě vzal k sobě s třema dětma. Teď ten impuls od té nejstarší dcery, prostě nějak jsme se do sebe zakoukali, začali jsme spolu normálně žít, ale bez toho, abych já si připouštěla, že mě něco čeká.

Absolutně jsem si nechtěla připustit, že mám nějaký trest. Otěhotněla jsem s ním. V té chvíli jsem vůbec nevěděla, co mám udělat. Jestli si to dítě nechat, jestli mu to mám říct, jestli s ním mám dál žít... Napadaly mě varianty, jako že si to dítě nechám, jemu to ale neřeknu... Že se prostě odstěhuju s těma třema dětma a jemu nechám dopis... Jenže on byl svobodný mládenec, dítě ještě neměl, měl už přes třicet let, brala jsem to tak, že když mu to dítě ted'ka zatajím, tak on se ani nedozví, že má někde dceru. Prostě jsem si přehrávala ty varianty. Zavřou mě, budu s tím dítětem ve vězení, nevím, kde budou ty tři...

No jenže pak mi přišlo od soudu, že mám odklad díky tomu, že jsem těhotná. Do té doby jsem nevěděla, jak to funguje, že v těhotenství je roční odklad. Takže v tu chvíli jsem si řekla, že mám až do roka té malé čas, že se to prostě mezitím nějak vyřeší.

Přítel věděl, že jsem měla problémy s manželem, věděl, že tam byly půjčky. Nevěděl ale, v jaké výši, nevěděl o exekutorech, nevěděl detaily. A nikdy se na to neptal. Když jsem mu to chtěla říct, tak mi vždycky řekl, že ho minulost nezajímá, že ho zajímá, co bude v budoucnosti.

Jenže prostě ve mně to pořád hlodalo, naši to nevěděli, pořád to nevěděl nikdo. K našim jsem přišla s tím, že jsem těhotná, až tři týdny předtím, než se mi měla malá narodit, protože jsem měla strach jim oznámit, že čekám čtvrté dítě. A i když to bylo s chlapem, který o to dítě stál, měl práci, měl moje děti rád, už rok jsem s ním žila normálně, měla jsem strach. On měl zase strach to říct svojí mámě, protože si v pětatřiceti letech našel ženskou s třema dětma, které nejsou jeho... Prostě moji i jeho rodiče se to dozvěděli, až se vlastně malá měla narodit.

Narodila se a my žili dál, akorát s tím, že já jsem pořád řešila ty dluhy, dluhy. Řešila jsem to sama, nezatahovala jsem do toho přítele. Vždycky jsem to uhrála tak, že když přišla do schránky exekuce, tak jsem ji rychle vytáhla, a než přišel z práce, tak jsem dopis roztrhala. Když mi přišel exekutor ke dveřím, rychle jsem to vyřešila tak, aby se to přítel nedozvěděl. Bála jsem se to přiznat kvůli těm dětem, měla jsem strach, že nás opustí. Byla jsem úplně vyřízená.

No a potom už ti exekutoři začali víc a víc chodit, začalo to být intenzivnější. Pak přišla kamarádka, že potřebuje na nájem, že neví, co má dělat, jestli v tom Providentu někoho neznám... Já jí říkám, že teď už tam nikoho neznám, že to bylo strašně dávno.

No a ona mi říká – prosím tě, nějak to vyřeš. Takže jsme obě sedly k počítači a já zkusila hodit do googlu rodný číslo. Nevím, prostě mě to napadlo. Tím, že jsem v tom Providentu dělala, věděla jsem, že prochází systémem rodné číslo a číslo občanky, a že když to projde, tak ten obchodák tu půjčku vyplatí.

Takže jsem to prošla, no a zkusila to poslat na Provident. Oni mi napsali ano, schváleno. Prostě schváleno. Takže jsem vytiskla smlouvu, vytiskla jsem občanský průkaz, takový ten zelený, koupila jsem obyčejnou tiskárnu za tisíc korun se skenerem a udělala jsem to v programu Malování.

Jako dodneška to nepochopili ani na kriminálce, když jsem jim to ukazovala, že takhle jde udělat občanka. V obyčejném programu Malování na tiskárně za tisíc korun. Vytiskla jsem občanky kamarádce i mně, souběžně jsem vytiskla i nájemní smlouvy, evidenční listy, rodné listy, prostě všechno tak, aby to ten obchodák vyplatil.

No takže obchoďačka přišla, vyplatila každé po deseti tisících půjčku s tím, že teda kamarádka má na nájem a že mi nechá dva tisíce, že já si zase koupím třeba postýlku pro tu malou. Prostě já jsem z toho něco měla za to, že jsem jí dala ty doklady.

Kdy vám došlo, že opravdu pácháte trestnou činnost?

Asi v té chvíli, kdy jsem začala s tou občankou. Do té doby jsem to nedělala, že bych vysloveně šla s úmyslem, že podvedu. Do té doby jsem brala ty půjčky, ale fakt na sebe. Ale tady už jsem to věděla a zároveň už jsem věděla, že se prostě řítím.

Jenže jsem si pořád říkala – stejně si jdu sednout na dvacet šest měsíců, tak jako tak už to stejně odsedím, tak jsem jí aspoň pomohla s nájmem. I sobě jsem pomohla. Jenže kamarádka přišla a přitáhla další kamarádku. A jely jsme dál,

takže další kamarádka, desetitisícová půjčka, zase jsem jí to vytiskla. Šly jsme, přemístily jsme se k té kamarádce do bytu, zase přijela ta obchodní zástupkyně, zase jí ty peníze vyplatila a já zase dostala ty dva tisíce.

Pak se to roztroubilo všude a ozývali se mi lidi, které už jsem neznala. A začali mi i vyhrožovat, že když jim ty papíry na půjčku nedám, půjdou mě udat. Už jsem se do toho tak zamotala, že ani nevím, s kým jsem seděla takhle naproti sobě. Jela jsem v tom dál, už jsem prostě nevěděla, kde je stopka.

Tak to šlo až do okamžiku, kdy měl přijet security manager k té jedné kamarádce, ona mu neotvírala dveře, že mu nezaplatila první splátku. Pak teprve zjistili, že ty lidi vůbec neexistují. Že to procházelo systémem, protože jsem tam vypočítala ta neexistující rodná čísla. Ty lidi si to brali na svoje jméno, příjmení, bydliště, ale měli změněné číslo občanky s tím rodným číslem.

Já jsem prostě zadala ve vyhledávači neplatné občanské průkazy, které jsou normálně na googlu, v systému, který je veřejný a kde se dá ověřit, jestli je průkaz platný. A věděla jsem, že když tam přidám první trojčíslí, tak že ho ještě nikdo nemá. Není v evidenci, takže tím pádem nemůže být v Solusu nebo v centrální evidenci, no. Nevím, prostě jsem tak dlouho hloubala, až jsem se dostala tady k tomu... V té chvíli mi nedocházelo, že páchám nějakou škodu.

A říkála jste si třeba, že to jde z nějaký instituce, takže tím nikomu neublížíte?

Ne, ne, ne.

Vůbec jste nad tím nepřemýšlela?

Ne. Já jsem v tom viděla to, že jsem pomohla kamarádce, pomohla jsem sobě, moje děti měly co jíst, jo, pak jsme jeli třeba na dovolenou, mužovi jsem zaplatila wellness... A on se mě neptal, odkud ty peníze mám. Vůbec ho nenapadlo, že z mateřské tři tisíce osm set těžko může mít vybavený obývací. Já jsem z každé té půjčky měla vždycky dva tisíce, takže my jsme šli ven a on mi řekl – nepůjdeme nikam, nejsou peníze. A já vytáhla dvoutisícovku. Takže jsme šli s dětma na výlet, do zoologické. Já prostě

potřebovala s dětma někam jít, aby něco měly. Vůbec jsem si neuvědomovala, že ty peníze беру, kde bych neměla. Ale věděla jsem, že jsem v průšvih.

Paradoxně mi zavolala kriminálka právě ve chvíli, kdy jsme odjeli na dovolenou na Podhájskou s našima. Řekli mi, že jak přijedu, že mě budou vyšetřovat. Jenže já jsem samozřejmě všechno zase tajila, já jsem to neřekla vůbec nikomu. Takže jsem chodila na vyšetřovačku a byla jsem zase těhotná...

Takže s druhým manželem máte dvě děti...

Dvě děti, jo.

A manžel na vás čeká?

Jo, stará se teďka o všechny děti.

O všech pět dětí?

Je to teďka složité, ale nějak to musí zvládat. No jak to začali vyšetřovat, tak jsem samozřejmě spolupracovala, já pořád měla strach, že mě vezmou od dětí, takže jsem opravdu řekla všechno, jen co se týkalo půjček těch lidí, co jsem neznala, tak to nešlo. Já je prostě neznala. Takže jsem odešla od soudu za tři minuty. Odkývala jsem to, odešla jsem. Řekli mi tři roky šest měsíců plus dvacet šest měsíců samozřejmě, což mi v tu chvíli vůbec nedošlo, že ty tresty jsou dva...

Nenastoupila jsem do vězení, žádala jsem o odklad, ale ten mi byl zamítnut. A tak mě sebrali v jesličkách, byla u toho tehdy tříletá dcera. S ní jsem šla do školky už za doprovodu policie v poutech. To pro mě byla úplně neskonale ostuda, protože ty učitelky mě měly zakódovanou úplně někde jinde, moje děti měly vždycky všechno...

Supermáma, jasně.

Jo. Co se týkalo dětí, tak mně OSPOD nemohl říct vůbec nic. Když jsem v těch jesličkách viděla paní z OSPOD, tak mně bylo před ní trapně. Strašně trapně, že jsem něco takového mohla vůbec dopustit. No a ten den, co mě sebrali, jsem nemyslela na nic jiného než na té kriminálce zajistit, aby manžel měl na nájem a na všechno... Nenapadlo mě nic jiného než na mobilu ještě vyřídit půjčku.

To je teda nejdrsnější.

Seděla jsem na kriminálce s kriminalistou, sepisoval zadržení a všechno a já ho lámala, aby se mnou zajel do banky vybrat peníze. S tím, že jsem ještě ani nevěděla, že ty peníze mám. Bylo asi půl deváté a já mu říkám, že potřebuju počkat do devíti, že v devět hodin se mi připsou peníze. On říká – jak to můžete vědět? A já – prosím vás, v devět hodin se připsou peníze v bance, podívejte se, já tady mám na mobilu účet... A ukázala jsem mu účet, že mi tam opravdu připsou ty peníze.

On řekl, že teda počkáme do těch devíti hodin a na co že to potřebuju. Já že chci zaplatit manželovi, já to nechci pro sebe. No, takže jsem vyřídila tu půjčku, padesát tisíc, přišlo mi čtyřicet devět na účet, z toho si hned strhli nějakou splátku, výborně... A jela jsem to s tím kriminalistou do banky vybrat. Ty peníze jsem mu předala a on je potom předal se sociální pracovnící mému manželovi. Za to jsem vyfásla ještě rok.

Takže sedm dohromady.

Šest roků a osm měsíců. Šílenství, no. Tímhle jsem to jako završila. Samozřejmě, že jsem se pak mlátila do hlavy, ale já v tu chvíli prostě viděla jenom to, že manžel dostane peníze, aby nějakým způsobem s dětma mohl bydlet. Nic jiného mě v tu chvíli nezajímalo. Jenom aby beze mě přežili. Pak už mě odvezli na vazbu a tam jsem jim napsala teprve dopisy, mámě, manželovi, dětem, všem prostě.

Z toho museli být v šoku. Říkala jste mi o tatínkovi, že vás nejdřív zavrhl, ale pak že měl přijet na návštěvu. Koukám, že tady byl.

Jo, jo. Táta jezdí, už tady byl teďka čtyřikrát na návštěvě.

Už to tedy rozdýchal? I zbytek rodiny?

Táta se mnou v okamžiku, kdy mě zavřeli, nechtěl mít nic společného. On žil vždycky čestným životem. Když jsme na něco neměli, tak neměli. Až se na to vydělalo, tak to bylo.

Jasně.

Když to řeknu blbě, možná kdybych někoho zabila, tak by se s tím smířil líp než s tím, že jsem udělala podvod. A hlavně

jsem jim prostě od roku dva tisíce osm, deset let, všechno tajila. Oni žili vedle mě v jednom městě, máme dobré vztahy, byli jsme spolu denně, dennodenně jsem se starala o babičku, dennodenně. Ale já jim nedokázala přiznat, že jsem udělala chybu, když jsem se zamilovala. Já jsem přes to prostě nešla. Já od nich nechtěla slyšet – my jsme ti to říkali. Tuhle větu jsem nechtěla dopustit, no. Ale táta teďka na návštěvy jezdí, je s tím smířený, snaží se nějakým způsobem fungovat i s manželem doma. Dává teda velkou vinu jemu, že...

Tomu prvnímu, nebo i druhému?

Toho prvního nemůže ani vidět, ale i tomu druhému z toho důvodu, že to nechtěl vidět. Táta tvrdí, že tohle prostě nejde, když s někým žiju v jedné domácnosti, že on by se automaticky ptal, odkud jsem vzala sedačku... Takže táta dává vinu i jemu. Já dneska vím, že to byla moje blbost, že jsem nemluvila. Kdybych to řekla daleko dřív, dneska tady ani nemusím být, protože máma by udělala všechno pro to, aby mi třeba zaplatila právníka. Já jsem se nikde ani neodvolala, já jsem k těm soudům ani nechodila, já to prostě brala, jak mi to přišlo, tak mi to přišlo.

Vy jste zářný příklad toho, že když člověk dělá blbá rozhodnutí, a nemusí ani nic tak strašného provést, může na sedm let skončit v kriminále.

No já jsem to takhle vzala. Já si osobně myslím, že ten příběh by mohl pomoci spoustě lidí venku otevřít oči. Já si to přečíst před nějakými x lety, tak si v sobě udělám snad aspoň nějaké vykřičníky.

Je to drsný. Nejste jediná podvodnice, kterou jsem si vytipovala, a u všech je to jako přes kopírák – jak vzorec, tak typ osobnosti. Nechci vám tady dělat žádnou analýzu, ale přemýšlela jste někdy nad tím, že vy jste vlastně nedělala nic pro sebe, že jste pořád na někoho brala ohledy?

To jsem si uvědomila až tady. Dneska to řeknu otevřeně – mně ten trest hodně dal. V dubnu to budou dva roky, co tady jsem. Moc mi to dalo. V tom okamžiku, kdy mě, jak se říká, vzali, to ze mě strašně spadlo, věci za deset let, který jsem nemohla říct nikde nahlas.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kriminálnice***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.